

Sygn. akt II Ka 412/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO **Michał Pieńkowski**

Sędziowie SO **Artur Bobiński**

SO **Magdalena Dąbrowska (spr.)**

Protokolant **Luiza Ustaszewska - Sęk**

w obecności Prokuratora **Andrzeja Ołdakowskiego**

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2015 r.

sprawy przeciwko **B. C.**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 178a § 4 k.k.

z powodu apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Pułtusku z dnia 16 lipca 2015r. w sprawie IIK 224/15

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 140 (sto czterdzieści) złotych w tym 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty za II instancję;

Sygn. akt II Ka 412/15

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Pułtusku oskarżyła B. C. o to, że:

w dniu 3 czerwca 2014 roku w P. na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości: I badanie – 1,73 mg/l, II badanie – 1,70 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował samochodem osobowym marki F. (...) o nr. rej. (...) po drodze publicznej, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Pragi Południe sygn. akt. II K 215/14 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

Sąd Rejonowy w Pułtusku wyrokiem z dnia 16 lipca 2015 roku w sprawie II K 224/15 orzekł:

1. oskarżonego B. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazał go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) lat;
3. na podstawie art. 49 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego do świadczenia pieniężnego w kwocie 300 (trzysta) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej
4. na podstawie art. 623 k.p.k. zwolnił oskarżonego od kosztów procesu i przejął je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego B. C., zaskarżając wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych na korzyść oskarżonego B. C..

Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na niezasadnym przyjęciu przez sąd I instancji założenia, iż po stronie oskarżonego brak jest elementów prognostycznych wskazujących na możliwość osiągnięcia celów kary oraz oddziaływań resocjalizacyjnych na oskarżonego w warunkach wolnościowych, w sytuacji gdy właściwa ocena postawy sprawcy, jego właściwości, warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa prowadzą do odmiennych wniosków uzasadniających warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec B. C. kary pozbawienia wolności.
2. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej B. C. polegającej na orzeczeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 (czterech) miesięcy, oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) lat, podczas gdy całokształt okoliczności o charakterze podmiotowym i przedmiotowym uzasadnia, iż zastosowanie wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności spełni swoje cele zarówno w zakresie prewencji generalnej jak również indywidualnej.

W konkluzji obrońca wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku i zastosowanie względem oskarżonego warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat 5 (pięciu), orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego nie była zasadna w stopniu oczywistym, w związku z tym nie zasługiwała na uwzględnienie.

Kontrola instancyjna nie wykazała, by Sąd I instancji dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych w zakresie przyjęcia, że po stronie oskarżonego brak jest elementów prognostycznych wskazujących na możliwość osiągnięcia celów kary.

Wskazać trzeba jednoznacznie, że zawieszenie wykonania kary wobec sprawcy czynu z art. 178 a § 4 k.k. może być zastosowane, gdy spełnia on przesłanki z art. 69 § 1 k.p.k. a więc pozytywna prognoza kryminologiczna, a także zgodnie z art. 69 § 4 tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego w treści apelacji, brak jest po stronie oskarżonego zarówno pozytywnej prognozy kryminologicznej jak i szczególnie uzasadnionego wypadku. Decydują o tym właśnie warunki osobiste sprawcy, jego dotychczasowy sposób życia. To, że oskarżony przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i nie kwestionuje swojej i winy, a dodatkowo wyraża skruchę nie ma nic wspólnego z pozytywną prognozą kryminalistyczną. Oskarżony został przecież zatrzymany przez policjantów w momencie gdy kierował samochodem w stanie nietrzeźwości, był do razu zbadany alkomatem. Kwestionowanie więc winy przez oskarżonego w tych

okolicznościach, byłoby kuriozalne. Wyrażenie skruchy przez oskarżonego rzeczywiście nastąpiło, z tym, że oskarżony już kilkakrotnie wyrażał skruchę i ponownie powracał na drogę przestępstwa. obrońca wskazuje, że oskarżony jest uzależniony do alkoholu i podjął walkę z nałogiem. Bardzo dobrze, że takie czynności podjął, nie znosi to jednak jego odpowiedzialności z popełnione czyny. obrońca oskarżonego pomija milczeniem kartę karną oskarżonego, z której wynika, że był dwukrotnie karany za jazdę w stanie nietrzeźwości, za każdym razem otrzymywał szansę i warunkowe zawieszenie wykonania kary. Podkreślenia wymaga że po uprawomocnieniu się wyroku w sprawie II K 215 /14 w dniu 16 maja 2014 roku ponownie wsiadł za kierownicę w stanie nietrzeźwości po dwóch tygodniach. Fakty te są niezbite i nie dają podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania kary na podstawie art. 69 k.k.. Nadto żadne szczególne względy po stronie oskarżonego nie istnieją z art. 69 § 4. Fakt posiadania rodziny, podjęcie leczenia odwykowego szczególnymi okolicznościami nie są. Nadto trzeba również podkreślić ilość alkoholu w wydychanym powietrzu u oskarżonego 1,70 mg/l tj. 3, 40 promila. Jest to stan upojenia alkoholowego, a oskarżony jechał jedną z głównych ulic w P. około godziny 17. 00, a więc w momencie dużego natężenia ruchu. Zachowania oskarżonego w tym zakresie nic nie usprawiedliwia. Oskarżonemu wymierzono karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, nie można mówić o jej rażącej surowości. W okolicznościach przedmiotowej sprawy i dotychczasowej karalności oskarżonego kara wymierzona oskarżonemu jest wręcz łagodna, oscyluje w dolnej granicy zagrożenia. Sam obrońca wskazuje przecież, że zagrożenie karą za ten czyn jest od 3 miesięcy do lat 5. Również orzeczony środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych nie jest rażąco surowy. Oskarżony był już karny, dodatkowo ilość alkoholu w wydychanym powietrzu uzasadniała taki wymiar środka karnego. Sąd Rejonowy jako okoliczności łagodzące wziął pod uwagę, że oskarżony ma małe dziecko. Kara ta uwzględnia również niewątpliwie, że oskarżony obecnie stara się prowadzić unormowany tryb życia.

W tych okolicznościach Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny. W ocenie Sądu Okręgowego bezzasadnym jest zarzut rażącej niewspółmierności kary. Wbrew twierdzeniom obrony kara wymierzona oskarżonemu jest wyważona i uzasadniona zgodnie z dyrektywami art. 53 k.k.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podst. art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k.